

kan man godt tillade sig at være – at sige: Kartofler, dem sorterer man, men man sorterer ikke mennesker. Når først mennesker har fået lov til at være i landet, så har de lov til at søge en lejlighed, hvor der er en lejlighed, men det betyder jo ikke, at de kommuner, som har de store problemer – det erkender vi – ikke skal have mulighed for at vejlede dem og bruge nogle andre anvisningsregler, så de på den måde kan få en spredning og ikke en ophobning bestemte steder.

Nu skal man passe på ikke kun at koncentrere sig om én målgruppe, men vi må koncentrere os om alle de målgrupper, der har været diskuteret. Jeg tror, hr. Villy Søvndal var inde på det, da vi talte om de psykisk syge og andre, der ikke er i stand til selv at finde sig en fornuftig lejlighed og må tage det, de bliver tilbudt. Det var jo vigtigt, at de fik nogle tilbud, som svarede til deres behov, og man måtte så undersøge, hvad det var, de havde brug for. Det er altså ikke så enkelt endda at sige, at vi bare kunne gøre sådan og sådan. Nej, sådan er det ikke. Det, der er afgørende, er, at man får nogle muligheder, så vi er i stand til at sige, når de kommer og banker på døren: Vi har en lejlighed til dig, der ligger her. Det betyder også, at vi får en bedre beboersammensætning i de enkelte afdelinger.

Jeg ved godt, vi har beskæftiget os meget med de almennyttige boligselskaber. Det er korrekt, men det er ikke det sande billede. For hvis man går til noget af den private udlejning rundt omkring i brokvartererne, så vil man se de samme karakteristika. Så det er altså ikke så ensidigt. Og hvis man, som hr. Villy Søvndal gør, refererer til lejekommissionens betænkning om de boligsociale sammenhænge, så må man også dér konstatere, at en stor del af de mennesker, vi taler om her, også bor i den private udlejning. Jeg sagde ikke, at de boede i den bedste del af den private udlejning – det sagde jeg ikke noget om. Det er bl.a. derfor, vi har lavet kvarterløftprojekter i Amagerbrogadekvarteret, Holmbladsgadekvarteret og i Kongens Enghave.

Og det vil jeg så godt bruge lidt tid på for ikke at bruge meget tid på at diskutere, hvad vi har gjort, for det synes jeg kommer udmærket frem i rapporten. Vi skal altså videre. Kvarterløftprojektankegangen er rigtig, fordi der ser vi ikke kun på det enkelte menneske som sådan, vi ser heller ikke på den enkelte ejendom eller den enkelte karré, men vi ser på et helt område og på, hvilke kræfter der er i det område erhvervs-mæssigt, kulturelt, aktivitetsmæssigt.

Jeg er meget tilfreds med, som også fru Dorit Myltoft gjorde opmærksom på, at kulturministeren ønsker at afsætte en pulje til særlige aktiviteter til de områder. Men jeg vil også gerne sige, at det er da også nødvendigt, for der er ingen.

Hvordan kan man skabe aktiviteter, når der ingen muligheder er? De, som kender området derude – det gør de, der er fra København – i hvert fald fru Jette Gottlieb, som bor på Amager, ved, at det er rigtigt, når jeg siger, at det ikke ligefrem er overvældende aktivitetstilbud, der er i Holmbladsgadekvarteret. Der er Frankrigsgades Skole, og så er der svømmehallen ved siden af. Selvfølgelig er der børneinstitutioner, men kunne vi ikke prøve at sætte det ind i en større sammenhæng?

Derfor er jeg så glad for de tilsagn, der er kommet fra Danmarks Idræts-Forbund, Danske Gymnastik- og Idrætsforeninger, Landsforeningen Ungdomsringen, Friluftsrådet og Dansk Ungdoms Fællesråd, som jo alle har med disse aktiviteter at gøre. Men de må så også erkende, at når vi kommer til bl.a. Holmbladsgadekvarteret, så var det ikke dér, de havde kendskab til, at der var aktivitetsmuligheder. Det kan undre, men Amagerbrogade skiller lige så meget på Amager, som f.eks. en motorvej gør et andet sted.

Så derfor skal vi i gang med et stykke arbejde på grundlæggende basis. Jeg er taknemmelig og glad for, at Københavns Kommune vil være med. Der skal lægges nogle rammer – det vil jeg gerne sige – men vi skal også inddrage alle beboere for at opbygge et netværk, og det er beboernes netværk, vi taler om.

Vi har underskrevet det første kvarterløftprojekt med Hvidovre, og det er jo et spørgsmål om hele Avedøre Stationsby. Hvordan får vi den integreret i en kommune? Det er jo en selvstændig by med mange tusinde lejligheder. Det ved vi jo. Hvordan får vi klaret det? Dér har skolerne og gymnasiet en ganske bestemt og meget vigtig position. Det vil sige, man begynder at lave et samarbejde på tværs af det, man tidligere har set. Det gør man ikke af hensyn til det enkelte element, men fordi det enkelte element er en del af den helhed, som vi her taler om. Derfor er det altså ikke bare et spørgsmål om, at nu taler regeringen i helheder, fordi det er så moderne. Nej, det er, fordi man er nødt til at tale i helheder for at få et område til at løfte sig, og for at man får identitet dér, hvor man bor.